

Начало>Предприемане на съдебни действия>Къде и как>Правото на коя страна се прилага? Правото на коя страна се прилага?

Литва

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

Глава II, част I, книга първа от Гражданския кодекс на Република Литва

Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)

Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II)

Регламент (ЕС) № 1259/2010 на Съвета от 20 декември 2010 г. относно осъществяването на засилено сътрудничество в областта на приложимото право при развод и законна раздяла

1.2 Многостранни международни конвенции

Хагска конвенция от 5 октомври 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореждания

Хагска конвенция от 5 октомври 1961 г. относно правомощията на органите и приложимия закон по отношение на закрилата на малолетните и непълнолетните

Хагска конвенция от 4 май 1971 г. за приложимото право при пътнотранспортни произшествия

Хагска конвенция от 2 октомври 1973 г. относно признаването и изпълнението на съдебни решения, свързани със задължения за издръжка

Конвенция за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 г.

Хагска конвенция от 19 октомври 1996 г. за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата

Конвенция от 30 октомври 2007 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (новата Конвенция от Лугано)

1.3 Основни двустранни конвенции

Договор между Република Литва и Република Армения за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Република Азербайджан за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Република Узбекистан за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Република Казахстан за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Протокол към договора между Република Литва и Република Казахстан за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Украйна за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Република Молдова за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор за правна помощ и правни отношения между Република Литва, Република Естония и Република Латвия.

Договор между Република Литва и Република Беларус за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Китайската народна република за правна помощ по граждански и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Руската федерация за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела.

Договор между Република Литва и Република Турция за правно и съдебно сътрудничество по търговски и граждански дела.

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

Съгласно член 33, параграф 1 от Закона за съдилищата на Република Литва, когато разглеждат дела, съдилищата се ръководят от Конституцията на Република Литва, от законите, от международните споразумения, по които Република Литва е страна, от резолюции на правителството и от други правни актове, действащи в Република Литва, които не са в противоречие със законите. Съгласно член 1.10, параграф 1 от Гражданския кодекс на Република Литва чуждото право се прилага в гражданските отношения, когато това е предвидено от международните споразумения, по които Република Литва е страна, от споразуменията между страните или от законите на Република Литва.

2.2 Препращане

Съгласно член 1.14 от Гражданския кодекс на Република Литва, ако приложимото чуждо право предвижда препращане към правото на Република Литва, правото на Република Литва се прилага само в случаите, предвидени в посочения кодекс или в чуждото право. Ако приложимото чуждо право предвижда препращане към закона на трета държава, правото на третата държава се прилага само в случаите, предвидени в посочения кодекс или в закона на третата държава. Ако при определяне на гражданскоправния статус на дадено лице приложимото чуждо право се позовава на правото на Република Литва, се прилага правото на Република Литва. Тези правила не се прилагат в случаите, когато приложимото право е избрано от страните по дадена сделка, включително при определяне на приложимото право по отношение на формата на сделката и на извъндоговорните задължения. Когато правилата на международното частно право изискват прилагането на международен договор/конвенция, въпросите, свързани с препращането, и самото препращане към правото на трета държава се уреждат от разпоредбите на приложимия международен договор/конвенция.

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

В Гражданския кодекс на Република Литва не е определено общо правило в това отношение.

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Съгласно член 1.11 от Гражданския кодекс на Република Литва нормите на чуждото право не се прилагат, ако тяхното прилагане би противоречало на общественения ред, установен от Конституцията на Република Литва и от други закони. В такива случаи се прилагат гражданските закони на Република Литва. Задължителните норми на правото на Република Литва или на друга държава, с която спорът е най-тясно свързан, се прилагат независимо от факта, че страните са избрали различно чуждо право по споразумение. При вземането на решения по тези въпроси съдът трябва да отчете естеството и целите на тези правила и последиците от тяхното прилагане или неприлагане. Чуждото право, приложимо съгласно посочения кодекс, не може да има действие, когато, с оглед на всички обстоятелства по делото, то няма ясна връзка с делото или с част от него, а по-скоро е свързано с правото на друга държава. Това правило не се прилага, когато приложимото право е избрано по споразумение между страните по сделката.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Съгласно член 1.12 от Гражданския кодекс на Република Литва в случаите, посочени в [международни споразумения или в закони](#) на Република Литва, чуждото право се прилага, тълкува и съдържанието му се определя от съда служебно (по собствена инициатива). Когато прилагането на чуждото право е предвидено по споразумение между страните, всички доказателства, свързани със съдържанието на прилаганото чуждо право, като се взема предвид неговото официално тълкуване, практиката на неговото прилагане и доктрината на чуждата държава, следва да се предоставят от страната, която се позовава на чуждото право. По искане на страна по спора съдът може да окаже съдействие за събиране на информацията относно приложимото чуждо право. Ако съдът или страна, която се позовава на чуждото право, не спазва тези задължения, се прилага правото на Република Литва. В изключителни случаи, когато е необходимо да се предприемат спешни временни мерки за защита на правата на лицето или на неговите вещи до определяне на приложимото към спора право и неговото съдържание, съдът може да взема решения по неотложни въпроси, като прилага правото на Република Литва.

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

Съгласно член 1.37 от Гражданския кодекс на Република Литва договорните задължения се уреждат от правото, избрано по споразумение между страните по задължението. Такова споразумение между страните може да бъде предвидено в условията на сключения между страните договор или може да се извлече логически от фактическите обстоятелства по делото. Страните могат по взаимно съгласие да изберат правото на определена държава, което ще се прилага за целия договор или за част или части от него. Страните могат по взаимно съгласие да заменят по всяко време вече избраното право, приложимо по отношение на договорното задължение, с друго право. Промяна на приложимото право има обратното действие, но не може да бъде предявявана срещу трети страни и не прави договора недействителен. Фактът, че страните са избрали по взаимно съгласие чуждо право, което да бъде приложимо по отношение на договора, не представлява основание за отказ от прилагане на задължителните норми на правото на Република Литва или на друга държава, които страните не могат да изменят или от които не могат да се откажат по споразумение.

Ако страните не са избрали приложимо право, се прилага правото на държавата, с която договорното задължение е най-тясно свързано. В такъв случай се предполага, че държавата, която е най-засегната от задължението по договора, е държавата, на чиято територия се намира:

- 1) местожителството или централната администрация (седалището) на страната, която е длъжна да изпълни задължението, най-характерно за договора. Ако задължението е по-свързано с правото на държавата, в която се намира мястото на стопанска дейност на страната по задължението, се прилага правото на тази държава;
- 2) местонахождението на недвижимия имот, когато предмет на договора е право върху недвижим имот или право на ползване на недвижим имот;
- 3) основното място на стопанска дейност на превозвача към момента на сключване на договор за превоз, при условие че товарът е бил натоварен или седалището на изпращача или мястото, от което се изпраща товарът, се намира в същата държава като основното място на стопанска дейност на превозвача.

Последната разпоредба не се прилага, когато не може да се определи мястото на изпълнение на задължението, което е най-характерно за договора, и не може да се разчита на презумпциите, изложени в последния параграф, тъй като от обстоятелствата по делото е видно, че договорът е по-тясно свързан с друга държава.

Застрахователните договори се уреждат от правото на държавата по местоживеене на застрахователя или, в случай на застраховка на недвижим имот, от правото на държавата, в която се намира имотът.

Арбитражните споразумения се уреждат от правото, уреждащо основния договор, или, ако не е определено такова, от правото на мястото на сключване на арбитражното споразумение, или, когато мястото на сключване не може да бъде определено, от правото на държавата на мястото на арбитража.

Договорите, сключени на фондова борса или търг, се уреждат от правото на държавата на борсата или търга.

Съгласно член 1.39 от Гражданския кодекс на Република Литва правото на страните по договор да избират правото, приложимо по отношение на договорно задължение, както е предвидено в член 1.37 от кодекса, не изключва и не ограничава правото на потребител да защитава своите интереси по начините и чрез средствата за правна защита, предвидени в правото на държавата, в която е обичайното му местопребиваване, при условие че:

- 1) потребителският договор е сключен в държавата, в която е обичайното му местопребиваване, въз основа на специална оферта или реклама в тази държава;
- 2) потребителят е бил подтикнат от другата договаряща страна да пътува до чужда държава, за да сключи договора;
- 3) другата страна или нейният представител е получил поръчката от потребителя в държавата, в която е обичайното местопребиваване на потребителя.

Когато страните по потребителски договор не са избрали приложимо право, се прилага правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на потребителя. Разпоредбите на настоящия член не се прилагат за договори за превоз или за договори за услуги, при които услугите се предоставят на потребителя единствено в държава, различна от Република Литва.

Съгласно член 1.38 от Гражданския кодекс на Република Литва приложимото право по отношение на формата на сделката се определя в съответствие с разпоредбите на член 1.37, параграф 1 от кодекса. Когато страните по сделката не са избрали приложимото право по взаимно съгласие, формата на сделката се урежда от правото на мястото на сделката. Договор, сключен между страни, намиращи се в различни държави, също така е действителен, ако неговата форма отговаря на законовите изисквания, приложими за формата на такава сделка в поне една от тези държави. Формата на сделките по отношение на недвижим имот или на права върху недвижим имот трябва да отговаря на изискванията на правото на държавата, в която се намира имотът. Формата на потребителските договори се урежда от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на потребителя.

Съгласно член 1.40 от Гражданския кодекс на Република Литва формата на пълномощно се урежда от правото на държавата, в която е издадено. Срокът на валидност на пълномощното, освен ако не е посочен в пълномощното, правата и задълженията на упълномощеното лице,

отговорността на упълномощителя и на упълномощеното лице един към друг и тяхната отговорност спрямо трети лица се уреждат от правото на държавата, в която упражнява дейност упълномощеното лице.

Съгласно член 1.41 от Гражданския кодекс на Република Литва споразуменията за дарение се уреждат от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване или се намира мястото на стопанска дейност на дарителя, с изключение на споразуменията за дарение за недвижими имоти, за които се прилага правото на държавата по местонахождението на недвижимия имот. Споразумението за дарение не може да бъде обявено за нищожно, ако неговата форма отговаря на изискванията на правото на мястото на сключване на споразумението за дарение или на държавата, в която е обичайното местопребиваване или се намира мястото на стопанска дейност на дарителя.

Съгласно член 1.42 от Гражданския кодекс на Република Литва отношенията, свързани с прехвърляне на вземане и прехвърляне на дълг, се уреждат от правото, избрано по споразумение между страните. Избраното от страните право не може да бъде прилагано спрямо длъжници във връзка с прехвърлянето на вземането, освен ако не е било получено тяхното съгласие за избора на право. Ако страните не са избрали приложимото право, законът, уреждащ основното задължение, от което произтича прехвърлянето вземане (дълг), се прилага в отношенията, свързани с прехвърлянето на вземането и на дълга. Формата на прехвърляне на вземане или дълг се урежда от правото, приложимо към прехвърлянето на вземане или на дълг.

Приложими са и правилата на регламента Рим I.

3.2 Извъндоговорни задължения

Съгласно член 1.43 от Гражданския кодекс на Република Литва правата и задълженията на страните по задължения, произтичащи от причинени вреди, се определят по избор на пострадалата страна от правото на държавата, в която е било извършено деянието или са настъпили други обстоятелства, довели до настъпилата вреда, или от правото на държавата, в която е настъпила вредата. Когато не е възможно да се определи държавата, в която е извършено деянието или са настъпили други обстоятелства, или е настъпила вредата, се прилага правото на държавата, с която искът за вреда е най-тясно свързан. След настъпването на вредата страните могат да се споразумеят, че обезщетението за вредата ще се урежда от правото на държавата на съда, който разглежда делото. Ако обичайното местопребиваване и на двете страни е в една и съща държава, въпросът за обезщетението за вреди се урежда от правото на тази държава.

Задълженията, произтичащи от вреди, причинени от дефектни продукти, се уреждат от правото на държавата, в която е настъпила вредата, ако обичайното местопребиваване на пострадалата страна или място на стопанска дейност на лицето, отговорно за вредата, се намира в тази държава или пострадалата страна е закупила продукта в тази държава. Ако мястото на стопанска дейност на лицето, отговорно за вредата, се намира в държавата, в която е обичайното местопребиваване на потърпевшата страна, или потърпевшата страна е закупила продукта в държавата, в която е обичайното местопребиваване, се прилага правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на потърпевшата страна. Когато приложимото право не може да бъде определено въз основа на критериите, посочени в настоящия параграф, се прилага правото на държавата на мястото на стопанска дейност на лицето, отговорно за вредата, освен ако ищецът не основава иска си на правото на държавата, в която е настъпила вредата.

Условията на гражданската отговорност, нейната степен, отговорното лице и условията за освобождаване от гражданска отговорност се определят от приложимото право към задълженията, произтичащи във връзка с вредата.

Съгласно член 1.44 от Гражданския кодекс на Република Литва приложимото право към искове за обезщетение за вреди, причинени по време на произшествие, се определя в съответствие с Хагската конвенция за приложимото право при пътнотранспортни произшествия.

Съгласно член 1.45 от Гражданския кодекс на Република Литва исковете за обезщетение за вреди, причинени на лични нематериални права от средствата за масово осведомяване, се уреждат по избор на пострадалата страна от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване или се намира мястото на стопанска дейност на пострадалата страна, или е настъпила вредата, или от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване или се намира мястото на стопанска дейност на лицето, причиняващо вредата. Правото на отговор (опровержение) се урежда от правото на държавата, в която е публикувана въпросната публикация или от която е излъчено въпросното радио-или телевизионно предаване.

Съгласно член 1.46 от Гражданския кодекс на Република Литва исковете за обезщетение за вреди, причинени от нелоялна конкуренция, се уреждат от правото на държавата, на чийто пазар са настъпили отрицателните последици от нелоялната конкуренция. Ако нелоялната конкуренция е засегнала само интересите на отделно лице, приложимото право е това на държавата, в която се намира мястото на стопанска дейност на пострадалата страна.

Приложими са и правилата на регламента Рим II.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

Съгласно член 1.15 от Гражданския кодекс на Република Литва чуждите граждани в Република Литва имат същата гражданска правоспособност като гражданите на Република Литва. Изключения от това правило може да бъдат определени от законите на Република Литва. Моментът на раждането или смъртта на чужди граждани се определя от правото на държавата, в която е тяхното обичайно местопребиваване (член 2.12 от кодекса) към момента на раждането или смъртта. Лицата без гражданство в Република Литва имат същата гражданска правоспособност като гражданите на Република Литва. Индивидуални изключения от това правило може да бъдат определени от законите на Република Литва. Моментът на раждането или смъртта на лица без гражданство се определя от правото на държавата, в която е тяхното обичайно местопребиваване към момента на раждането или смъртта.

Съгласно член 1.16 от Гражданския кодекс на Република Литва гражданската правоспособност на чужди граждани и на лица без гражданство се определя от правото на държавата, в която е тяхното обичайно местопребиваване. Ако такива лица нямат обичайно местопребиваване или то не може да бъде определено със сигурност, тяхната правоспособност се определя в съответствие с правото на държавата, в която са сключили съответната сделка. Ако дадено лице живее в повече от една държава, се прилага правото на държавата, с която лицето е най-тясно свързано. Чужди граждани и лица без гражданство, постоянно пребиваващи в Република Литва, могат да бъдат признати за недееспособни в определени области или като лица с ограничена правоспособност в определени области, или могат да бъдат подпомагани при вземането на решения в съответствие с процедурата, установена от законите на Република Литва. Промяната на обичайното местопребиваване не оказва влияние върху правоспособността, ако правоспособността вече е била придобита преди промяната на обичайното местопребиваване.

Съгласно член 1.17 от Гражданския кодекс на Република Литва дадено лице не може да се позовава на недееспособност съгласно правото на държавата на обичайното си местопребиваване, ако е било правоспособно съгласно правото на държавата, в която е сключена сделката, освен ако другата страна по сделката е знаела или би следвало да е наясно с недееспособността на това лице съгласно правото на държавата на обичайното му местопребиваване. Тези разпоредби не се прилагат за семейното и наследственото право, нито за вещните права.

Съгласно член 1.18 от Гражданския кодекс на Република Литва чужди граждани и лица без гражданство се признават за изчезнали или се обявяват за мъртви съгласно правото на държавата на последното им обичайно местопребиваване.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

3.4.1 Установяване на произход

Произходът на дете (признаване, определяне или оспорване на бащинство или майчинство) се установява в съответствие или с правото на държавата, чието гражданство детето е придобило при раждането си, или с правото на държавата, призната за обичайно местопребиваване на детето при раждането му, или с правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на един от родителите на детето, или на държавата, на която родителят е гражданин към момента на раждането на детето, което е по-благоприятно за детето. Последниците от установяването на произхода на детето се определят от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на детето. Дееспособността на бащата (майка) на детето да признае бащинство (майчинство) се определя от правото на държавата, в която е обичайното му/й местопребиваване към момента на признаване на бащинството (майчинството). Формата на признаване на бащинство (майчинство) се урежда от правото на мястото на признаване на бащинството (майчинството) или от правото на държавата на обичайното местопребиваване на детето (член 1.31 от Гражданския кодекс). Личните и имуществените отношения между деца и родители се уреждат от правото на държавата на обичайното местопребиваване на детето. Ако нито един от родителите на детето няма обичайно местопребиваване в държавата на обичайното местопребиваване на детето и детето и двамата му родители са граждани на една и съща държава, се прилага правото на държавата, на която те са граждани (член 1.32 от Гражданския кодекс).

3.4.2 Осиновяване

Отношенията при осиновяване се определят от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на детето. Ако е ясно, че осиновяването съгласно правото на държавата на обичайно местопребиваване на детето, което ще бъде осиновено, няма да доведе до признаване на осиновяването в държавата на обичайно местопребиваване или гражданство на осиновителя (осиновителите), такова осиновяване може да се извърши съгласно правото на тези държави, при условие че това не противоречи на висшия интерес на детето. Ако не е ясно дали осиновяването ще бъде признато в друга държава, осиновяването е забранено. Отношенията между осиновеното дете, неговия осиновител (неговите осиновители) и техните роднини се уреждат от правото на държавата на обичайно местопребиваване на осиновителя (осиновителите) (член 1.33 от Гражданския кодекс).

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

3.5.1 Брак

Дееспособността за сключване на брак и другите условия на брака се определят от правото на Република Литва. Бракът следва да бъде регистриран от органите за гражданска регистрация на Република Литва, ако поне един от съпрузите е с обичайно местопребиваване в Литва или поне един от тях е гражданин на Република Литва в момента на сключването му. Дееспособността за сключване на брак и другите условия на брака при чужди граждани и лица без гражданство, които не са с обичайно местопребиваване в Република Литва, може да бъдат определени от закона на държавата по обичайно местопребиваване и на двете лица, които желаят да сключат брак, при условие че бракът ще бъде признат в държавата на обичайно местопребиваване на поне едно от лицата, желаещи да сключат брак. Брак, сключен законно в чужда държава, се признава в Република Литва, с изключение на случаите, когато и двамата съпрузи, които имат обичайно местопребиваване в Република Литва, сключват брак в чужда държава с цел избягване на анулирането на брака в съответствие със законите на Република Литва (член 1.25 от Гражданския кодекс). Процедурата за сключване на брак се определя от правото на държавата, в която е сключен бракът. Бракът се признава за валиден и ако процедурата, по която е сключен, е в съответствие с изискванията на правото на държавата на обичайно местопребиваване или гражданство на поне един от съпрузите в момента на сключването му (член 1.26 от Гражданския кодекс). Личните отношения между съпрузите се уреждат от правото на държавата на обичайното им местопребиваване. Ако съпрузите обичайно пребивават в различни държави, личните им отношения се уреждат от правото на държавата на последното им общо обичайно местопребиваване. Ако съпрузите не са имали общо обичайно местопребиваване, се прилага правото на държавата, с която съпрузите имат най-близки лични отношения. Ако не е възможно да се определи с коя държава съпрузите имат най-близки лични отношения, се прилага правото на държавата, в която е сключен бракът (член 1.27 от Гражданския кодекс).

3.5.2 Извънбрачни двойки/фактическо съжителство и партньорства

Не е регламентирано.

3.5.3 Развод и съдебна раздяла

Съгласно член 1.29 от Гражданския кодекс законната раздяла и разводът се уреждат от правото на държавата на обичайно местопребиваване на съпрузите. Ако съпрузите нямат общо обичайно местопребиваване, се прилага правото на държавата на последното им общо обичайно местопребиваване или, ако липсва такава, от правото на държавата на съда, разглеждащ делото. Ако правото на държавата на гражданството на двамата съпрузи забранява развода или предвижда специални условия за развод, бракът може да бъде разтрогнат в съответствие със законите на Република Литва, когато единият съпруг също е гражданин на Република Литва или обичайно пребивава в Република Литва.

Приложими са и правилата на Регламент (ЕС) № 1259/2010 на Съвета от 20 декември 2010 г. относно осъществяването на засилено сътрудничество в областта на приложимото право при развод и законна раздяла (Рим III).

3.5.4 Задължения за издръжка

Приложимото право по отношение на издръжката на членове на семейството или на съпруга(та) след развод се определя в съответствие с Хагска конвенция от 2 октомври 1973 г. относно признаването и изпълнението на съдебни решения, свързани със задължения за издръжка (член 1.36 от Гражданския кодекс).

Приложим е Хагският протокол от 23 ноември 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка.

3.6 Режики на имуществени отношения

Съгласно член 1.28 от Гражданския кодекс правният статут на съпружеската имуществена общност се определя от правото на държавата на обичайно местопребиваване на съпрузите. Ако съпрузите обичайно пребивават в различни държави, се прилага правото на държавата, на която и двамата съпрузи са граждани. Ако съпрузите са граждани на различни държави и никога не са имали общо обичайно местопребиваване, се прилага правото на държавата, в която е сключен бракът. Правният статут на съпружеската имуществена общност по договори се определя от правото на държавата, избрана по споразумение между съпрузите. В този случай съпрузите могат да изберат правото на държавата на настоящото или бъдещото обичайно местопребиваване или правото на държавата, в която е сключен бракът или на която един от съпрузите е гражданин. Споразумението между съпрузите относно приложимото право се смята за действително, ако отговаря на изискванията на правото на избраната от тях държава или на държавата, в която е сключено споразумението. Приложимото право, избрано по споразумение, може да се прилага спрямо трети страни единствено ако те са били наясно или би следвало да са били наясно с този факт. Приложимото право, избрано по споразумение между съпрузите, може да се използва за разрешаване на спор относно вещни права върху недвижим имот единствено когато са били изпълнени изискванията за публична регистрация на имота и на вещните права върху него в държавата, в която се намира недвижимият имот. Споразумението между съпрузите относно промяна в правния статут на собствеността се урежда от правото на държавата на обичайно

местопребиваване на съпрузите към момента на промяната. Ако по време на промяната на правния статут съпрузите са живели в различни държави, се прилага правото на държавата на последното им общо обичайно местопребиваване или, ако липсва такова обичайно местопребиваване, правото, което определя имуществените отношения между съпрузите.

3.7 Завещания и наследяване

Дееспособността на завещателя да състави, измени или отмени завещание се определя от правото на държавата на обичайно местопребиваване на завещателя. Ако дадено лице не е имало обичайно местопребиваване или то не може да бъде установено, дееспособността за съставяне на завещание се определя от правото на държавата, в която е съставено завещанието (член 1.60 от Гражданския кодекс). Формата на завещанието, неговото изменение или отмяна се уреждат от правото на държавата, в която са съставени тези документи. Завещанието, неговото изменение или отмяна също се смятат за действителни, ако формата на тези документи отговаря на изискванията на правото на държавата на обичайното местопребиваване или гражданство на завещателя в момента на подписване на документите или на държавата по местоживееене в момента на подписване на документите, или на смъртта му. Завещание относно недвижим имот, както и неговото изменение или отмяна се смятат за действителни, ако тяхната форма е в съответствие с правото на държавата, в която се намира недвижимият имот (член 1.61 от Гражданския кодекс). Съгласно член 1.62 от Гражданския кодекс правото на държавата, в която починалият е пребивавал обичайно в момента на смъртта си, се прилага при наследяване, различно от наследяване на недвижим имот. Наследствените отношения, свързани с недвижими имоти, са предмет на правото на държавата, в която се намира недвижимият имот. Ако наследяването е настъпило след смъртта на гражданин на Република Литва, неговите наследници, пребиваващи в Република Литва и имащи право на запазена част от наследството, независимо от приложимото право, наследяват тази част в съответствие със закона на Република Литва освен по отношение на недвижимите имоти. Ако съгласно приложимото към наследствените отношения право имуществото не може да бъде прехвърлено на чужда държава при липса на други наследници и се намира в Литва, въпросният имот в Литва се прехвърля в собственост на Република Литва.

Приложими са и правилата на Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство.

3.8 Недвижимо имущество

Съгласно член 1.48 от Гражданския кодекс собствеността върху недвижимо и движимо имущество и други вещни права върху него се определят от закона на държавата, в която се е намирало имуществото към момента на промяната на неговия правен статус. Имуществото се признава за недвижимо или движимо съгласно правото на държавата, в която се намира. Официалното вписване на правото на собственост и други вещни права се урежда от правото на държавата, в която се намира имуществото към момента на вписването. Собствеността върху недвижим имот в случай на придобивна давност се определя от правото на държавата, в която се намира имотът.

3.9 Несъстоятелност

Последна актуализация: 05/11/2021

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.